

Trouw

RecensieTheater

‘Jihad van Liefde’ is een oprechte en breekbare strijdkreet tegen wrok en onbegrip

Theater

Amsterdams Andalusisch Orkest en George & Eran

Producties

Jihad van Liefde

★★★★★

Hanny Alkema 11 maart 2020

Op de speelvloer een acteur (Mohammed Azaay), drie muzikanten (het Amsterdams Andalusisch Orkest) en een paar strakke, stalen zetstukken. Swingende muziek, die het verlangen om te dansen oproept. Een verhaal van Azaays personage over zijn woonplezier in de berucht geachte, hoewel zeker te 'kuisen', Brusselse wijk Molenbeek.

Dan een datum: 22 maart 2016. Een doodgewone, vrolijke ontbijtochtend. Drie kibbelende zoontjes, hup, naar school. De moeder – 'kusje' – naar de metro. En hij, hij heeft vandaag 'mijn vrije dág!' De uithaal stopt de enthousiaster wordende muziek, want hij wil nog even zijn bed in. De bel. Een vriendin van zijn vrouw: "Er is een aanslag gepleegd."

Kippevel trekt meteen van schouders naar hals. De acute ademloze stilte van de verteller doet je fysiek ervaren hoe verschrikkelijk plotseling, middenin het volle leven, onheil kan toeslaan.

Het overkwam Brusselaar Mohamed El Bachiri. Hij verloor zijn vrouw Loubna bij de metro-aanslag. David Van Reybrouck tekende zijn verhaal op en dat boek werd de basis voor de gelijknamige toneelversie 'Jihad van Liefde'. In de bewerking van Sarah Ringoet en de regie van Eran Ben-Michaël is het een theaterdocument geworden, dat je recht in het hart treft.

De alledaagsheid maakt het leed des te aangrijpender

Het bijzondere is dat de voorstelling niet in de pijn gaat hangen, maar die juist mengt met blije momenten. Én met alledaagsheid. Vooral dát maakt het leed des te aangrijpender. Met vaak snoeiharde overgangen, maar ook een weergaloze samenhang tussen (tekst)spel en speelse muziek zorgen de makers voor even sobere als rake beelden. Roerend is de scène, waarin de weduwnaar zich diep ongelukkig realiseert dat zijn smaak weg is en de musici vertroostend zingend om hem heen komen staan.

Mohammed Azaay speelt als El Bachiri de tot nu beste rol in zijn leven. Met een prettig ingehouden dictie en saillant gevoel voor ritme en timing schakelt hij groots tussen peilloos verdriet, machteloze woede en liefdeshunkering. Hoe teder vouwt hij een laken in de vorm van de zo beminde Loubna. Net als de echte El Bachiri laat zijn personage zich de liefde niet afnemen om er haat voor terug te krijgen.

Het erin geweven persoonlijke verhaal van een moslim van Marokkaanse geboorte, die zo gemakkelijk als potentieel terrorist wordt gezien, krijgt nog een subtiele voetnoot. Watersprenkeling en handjes strooiaarde op het rouwlaken leggen een link tussen oosterse en westerse religie. Deze ‘Jihad van Liefde’ is een oprechte en hartverscheurend breekbare strijdkreet tegen wrok en onbegrip.

Te zien tot en met 4 mei. Info: jihadvanliefde.nl